Vragen voor de minister van Asiel en Migratie

Ter overweging voor schriftelijke vragen door leden van de commissie Immigratie & Asiel / JBZ-Raad (I&A;/JBZ) - petitieaanbieding 22 september 2026

Verzoek aan de leden: wilt u onderstaande vragen aan de minister voorleggen en om een concreet, inhoudelijk en schriftelijk antwoord vragen? Mijn verzoek is dat de petitie niet alleen wordt 'meegenomen', maar aantoonbaar inhoudelijk wordt opgevolgd.

Vragen aan de minister

1. Alleenstaande minderjarigen die tijdens de procedure volwassen worden

Kan de minister aangeven welke verantwoordelijkheid de overheid neemt voor jongeren die als alleenstaande minderjarige naar Nederland kwamen, maar door de duur van hun asielprocedure hier volwassen zijn geworden? Hoe worden hun leeftijd bij aankomst, ontwikkeling en opgebouwde leven in Nederland betrokken bij beleid en besluitvorming?

2. Jaren van onderwijs, stage en werk

Hoe voorkomt de minister dat jaren van Nederlandse les, opleiding, stage, werk en maatschappelijke ontwikkeling feitelijk verloren gaan door een langdurige asielprocedure? Welke betekenis krijgen deze omstandigheden wanneer een procedure meerdere jaren duurt?

3. Opeenstapeling van wachttijden bij IND en rechtbank

Welke concrete maatregelen neemt de minister om te voorkomen dat een asielzoeker eerst jarenlang op de IND wacht en daarna opnieuw langdurig op rechterlijke duidelijkheid? Hoe wordt de totale duur van de procedure gemonitord en beperkt?

4. Individuele beoordeling van Syrische asielzoekers

Welke waarborgen bestaan er om te verzekeren dat bij Syrische asielzoekers niet alleen de algemene situatie in Syrië, maar daadwerkelijk alle individuele risico's, persoonlijke omstandigheden en relevante ontwikkelingen worden onderzocht en kenbaar in de beslissing worden meegewogen?

5. Vestiging in een ander deel van Syrië

Wanneer de IND meent dat iemand zich in een ander deel van Syrië kan vestigen, op basis van welke concrete informatie wordt dan beoordeeld of die persoon daar veilig en rechtmatig kan komen, toegang krijgt, huisvesting en bestaansmogelijkheden heeft en daar duurzaam veilig kan blijven, ook zonder sociaal of familiaal netwerk?

6. Afstand van de islam en vrijheid van overtuiging

Wanneer de IND geloofwaardig acht dat iemand afstand heeft genomen van de islam, hoe wordt dan beoordeeld welk persoonlijk risico die persoon bij terugkeer loopt als dit bekend is of bekend kan worden, bijvoorbeeld via familie, sociale media of publieke bekendheid? En hoe wordt gewaarborgd dat van die persoon niet wordt verwacht zijn overtuiging te verbergen om veilig te blijven?

7. Voorkomen van dakloosheid en maatschappelijke uitval

In mijn situatie geldt dat ik ook bij verlies van opvang niet naar Syrië durf terug te keren. Hoe voorkomt de regering dat mensen in zo'n situatie hun opvang, opleiding en werk verliezen en op straat terechtkomen, terwijl dakloosheid en maatschappelijke uitval noch voor betrokkene noch voor de Nederlandse samenleving wenselijk zijn?

8. Transparantie en controleerbaarheid van asielbesluiten

Hoe waarborgt de minister dat uit een asielbesluit duidelijk blijkt welke persoonlijke risico's zijn onderzocht, welke landeninformatie en andere bronnen zijn gebruikt en hoe deze informatie is gewogen, zodat de beslissing voor de asielzoeker en de rechter daadwerkelijk controleerbaar is?

Verzoek om opvolging door de commissie

Wie volgt dit op? Welke vervolgstap wordt gezet? Aan wie worden de vragen voorgelegd? Wanneer kan ik een inhoudelijk antwoord verwachten?

Toespraak bij de petitieaanbieding

Eerste Kamer der Staten-Generaal | 5.1.2.e

"Voor een instantie zijn twee jaar en vier maanden misschien een termijn. Voor mij waren het jaren van mijn jeugd."

Geachte voorzitter, geachte leden van de Eerste Kamer,

Mijn naam is 5.1.2.e Ik ben negentien jaar.

Toen ik zestien was, kwam ik alleen naar Nederland. Ik kwam hier als minderjarige. Tijdens mijn asielprocedure werd ik volwassen.

In die tijd stond mijn leven niet stil.

Ik leerde Nederlands.
Ik ging naar school.
Ik behaalde mijn mbo-1-diploma.
Nu volg ik een mbo-2 BBL-opleiding en werk ik in de zorg met mensen met een beperking.

Ik probeer niet stil te staan. Ik probeer zelfstandig te worden en iets op te bouwen.

Maar na twee jaar en vier maanden wachten kreeg ik een negatieve beslissing van de IND.

Voor een instantie zijn twee jaar en vier maanden misschien een termijn. Voor mij waren het jaren van mijn jeugd.

Jaren waarin ik veranderde van een jongen van zestien in een volwassene.

En precies daarom sta ik hier vandaag niet alleen voor mezelf.

Ik sta hier ook voor jongeren die als minderjarige naar Nederland kwamen, Nederlands leerden, naar school gingen, stage liepen, diploma's haalden, gingen werken en hier stap voor stap een leven begonnen op te bouwen.

Van ons wordt verwacht dat wij de taal leren. Dat wij naar school gaan. Dat wij werken. Dat wij zelfstandig worden. Dat wij meedoen aan de samenleving.

Dat probeer ik te doen.

Maar tegelijkertijd kan een jongere jarenlang in onzekerheid blijven.

Wat is de verantwoordelijkheid van de overheid wanneer een kind door de duur van de procedure hier volwassen wordt?

Want mijn leven kan niet jarenlang op pauze. En ook nu mijn zaak bij de rechtbank ligt, gaat mijn leven verder.

Ik wil ook spreken over mijn persoonlijke veiligheid.

Ik heb afstand genomen van de islam. De IND heeft dit geloofwaardig gevonden.

Voor mij gaat dat niet alleen over religie. Het gaat over wie ik ben, over wat ik denk en over mijn vrijheid om zelf te bepalen wat ik wel en niet geloof.

Als geloofwaardig wordt gevonden dat ik werkelijk afstand heb genomen van de islam, hoe wordt dan onderzocht welk risico ik daardoor persoonlijk loop als ik naar Syrië moet terugkeren?

Wordt gekeken naar wat mijn familie en andere mensen over mij weten? Naar sociale media en publieke bekendheid? Naar nieuwe ontwikkelingen en bedreigingen? En vooral: wordt van mij verwacht dat ik mijn overtuiging verberg om veilig te kunnen leven?

Voor mij zijn dat geen theoretische vragen. Dat gaat over mijn veiligheid en mijn vrijheid.

Ik hoor vaak dat de situatie in Syrië is veranderd. Maar verandering betekent niet automatisch veiligheid.

En als wordt gezegd dat iemand misschien in een ander deel van Syrië kan wonen, dan wil ik weten:

Waar precies?

Kan die persoon daar veilig komen?

Kan hij daar werkelijk wonen?

Heeft hij daar bescherming, huisvesting en bestaansmogelijkheden?

En kan hij daar ook op langere termijn veilig blijven?

Een plek op een kaart is nog geen veilige plek om een leven op te bouwen.

Veiligheid betekent voor mij niet alleen dat er vandaag geen bom valt. Veiligheid betekent ook dat ik morgen nog veilig ben. Dat ik mezelf kan zijn. Dat ik mijn gedachten en overtuigingen niet iedere dag hoef te verbergen uit angst.

En dan wil ik iets zeggen wat moeilijk is.

Natuurlijk wil ik niet afhankelijk blijven van opvang. Ik wil studeren. Ik wil werken. Ik wil zelfstandig worden.

Maar zelfs als mijn opvang ooit zou stoppen en ik uiteindelijk op straat zou terechtkomen, maakt dat Syrië voor mij niet ineens veilig.

Een slechte situatie hier verandert een persoonlijk risico daar niet.

Daarom moeten we ook kijken naar wat er gebeurt nà een negatieve beslissing.

Als jongeren die hier jarenlang hebben gestudeerd en gewerkt uiteindelijk hun opvang, opleiding en werk verliezen en op straat terechtkomen, dan verliest niet alleen die jongere iets.

De samenleving verliest dan ook iemand die juist bezig was zelfstandig te worden, een opleiding te volgen en mee te doen.

Ik werk vandaag in de zorg. Ik volg een opleiding. Ik probeer mijn eigen toekomst op te bouwen.

De vraag is daarom niet alleen wat er juridisch met één dossier gebeurt.

Wat voor uitkomst creëren we als een jongere eerst jarenlang wordt aangemoedigd om te leren, te werken en mee te doen, maar uiteindelijk alles dreigt kwijt te raken door jarenlange onzekerheid?

Daarom geef ik u vandaag niet alleen mijn petitie. Ik geef u ook een aantal concrete vragen mee.

Hoe voorkomt u dat jongeren die als minderjarige kwamen door lange procedures hun toekomst verliezen?

Hoe voorkomt u dat jaren van onderwijs, stage en werk uiteindelijk voor niets lijken te zijn geweest?

Hoe wordt gecontroleerd dat bij Syriërs werkelijk naar individuele risico's wordt gekeken?

Hoe wordt onderzocht of een alternatief deel van Syrië daadwerkelijk veilig en leefbaar is?

Hoe wordt gekeken naar iemand die geloofwaardig afstand heeft genomen van de islam?

En wat wordt gedaan aan de opeenstapeling van wachttijden bij de IND en daarna bij de rechtbank?

Tot slot wil ik één ding heel duidelijk vragen.

Vandaag geef ik u deze petitie.

Maar laat mijn petitie niet eindigen bij het papier dat ik u vandaag overhandig.

Wie gaat dit opvolgen?

Welke concrete stap komt hierna?

Worden hierover vragen aan de minister gesteld?

En kan ik een inhoudelijk antwoord krijgen?

Ik weet dat de Eerste Kamer vandaag niet beslist over mijn persoonlijke verblijfsvergunning. Maar u kunt wel vragen stellen. U kunt wel controleren. U kunt wel vragen wat er gebeurt met jongeren die hier als kind aankwamen en tijdens jaren van wachten volwassen werden.

Achter ieder dossier zit een mens. Achter iedere wachttijd zitten jaren van een leven.

Ik kwam hier als kind. Ik ben hier volwassen geworden. Ik heb Nederlands geleerd. Ik heb mijn diploma gehaald. Ik volg een opleiding. Ik werk in de zorg. En ik probeer zelfstandig mijn leven op te bouwen.

Ik vraag vandaag niet om medelijden.

Ik vraag om duidelijkheid. Ik vraag om zorgvuldigheid. Ik vraag om veiligheid.

En vooral vraag ik u: laat mijn petitie vandaag niet eindigen. Zorg dat er morgen een vervolgstap is.

Dank u wel.